

Sygn. akt IV Ka 207/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział IV Karny- Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Małgorzata Winkler-Galicka

Protokolant: staż. Marta Wujek

przy udziale M. F. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014r.

sprawy P. K. obwinionego o popełnienie czynu opisanego w art.87§1a kw

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 21 stycznia 2014r.
sygn. akt. II K 821/13

- 1.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za popełniony czyn wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) zł,
- 2.w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
- 3.zwalnia obwinionego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów za postępowanie odwoławcze i nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Małgorzata Winkler-Galicka

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 21 stycznia 2014r. uznano oskarżonego P. K. za winnego tego, że w dniu 17 października 2013r w C. na ul. (...) w woj. (...) kierował na drodze publicznej rowerem będąc w stanie nietrzeźwości przy zawartości 0,46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu tj. występku z art. 87§1a kw Za przypisany czyn wymierzono karę 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania 30 godzin nieodpłatnej i kontrolowanej pracy na cele społeczne. Nadto orzeczono środek karny w postaci zakazu kierowania rowerami na okres 6 miesięcy. Sąd I instancji orzekł także o kosztach postępowania obciążając nimi oskarżonego i wymierzył mu opłatę według norm przypisanych.

Apelację od powyższego złożył prokurator zarzucając wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na wymierzeniu obwinionemu kary nie znanej ustawie. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary grzywny w wysokości 300 zł oraz utrzymanie wyroku w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się w pełni zasadna.

Na wstępie należy stwierdzić, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało sporządzone w sposób prawidłowy i zgodny z zasadami zawartymi w art. 424§1 i 2 k.p.k.. Zawiera ono bowiem zarówno wskazanie jakie fakty Sąd uznał za udowodnione i na jakiej podstawie oparł wnioskowanie w sprawie. Dokonując ich oceny natomiast nie przekroczył ram zakreślonych przez art. 7 k.p.k. Wnioski zaś wyciągnięte na podstawie zebranych dowodów są logiczne i prawidłowe.

Znajdują także odzwierciedlenie w zasadach doświadczenia życiowego. Sąd II instancji stwierdza, że podobnie jak skarżący, nie znajduje postaw do kwestionowania ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji w zakresie dokonania odtworzenia stanu faktycznego oraz kwalifikacji prawnej i orzeczonego środka karnego.

Sąd II instancji natomiast w pełni podziela podniesiony przez skarżącego zarzut dopuszczania się przez Sąd I instancji obrazy prawa materialnego. Wskazać należy, że obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu lub na niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Obraza prawa materialnego może polegać na wadliwym zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) przepisów prawa materialnego w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Wyżej cytowane stanowisko doktryny potwierdził w szeregu orzeczeń także Sąd Najwyższy podkreślając, że zarzut obrazy prawa materialnego można podnieść jedynie w sytuacji nie kwestionowania ustaleń faktycznych (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 1984r. (...) 72/84 OSNKW 1985 z 3-4 poz. 19).

Odnosząc powyższe do niniejsze sprawy stwierdzić należy, że rację ma skarżący wskazując, że art. 87§1a k.w. nie przewiduje możliwości orzeczenia za ten czyn kary ograniczenia wolności, a jedynie karę aresztu albo grzywny. Zatem orzeczenie kary innej niż przewidują obowiązujące przepisy było błędne. Sąd I instancji przyznał powyższe w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podając, że orzeczenie kary ograniczenia wolności było wynikiem omyłki. Wobec powyższego Sąd II instancji zmuszony był zmienić zaskarżony wyrok i orzec karę przewidzianą w cytowanym przepisie, a wnioskowaną w apelacji przez prokuratora. Sąd Okręgowy uznał przy tym, że orzeczenie kary grzywny będzie sprawiedliwą odpłatą za popełniony czyn. Kara w wskazanym przez prokuratora wymiarze nie razi ani surowością ani łagodnością i jest niewątpliwie również sprawiedliwa w odczuciu społecznym. Dlatego też, podzielając stanowisko skarżącego, Sąd II instancji zaskarżony wyrok zmienił i orzekł karę grzywny w wysokości 300zł, w pozostałym natomiast zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

Sąd Odwoławczy zwolnił obwinionego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów za postępowanie odwoławcze i nie wymierzył mu opłaty za II instancję albowiem uznał, że w żadnym stopniu nie przyczynił się do ich powstania.

Małgorzata Winkler-Galička